

2021 Ősz

100. szám

EGYETEMES

A Budapesti Római Katolikus Egyetemi és Főiskolai Lelkészség lapja
„Minden forrásom belőled fakad”

A TARTALOMBÓL

EGYETEMES 100

- Egyetemés 100
- Hálaadás és köszönet
- Ünnepi Főszerkesztői köszöntő

ELMÉLKEDÉSEK

- Eljegyzés karantén idején

KULTÚRA

- Egy tölgy mítosza
- Viccek
- Színbejelentés
- Játék

AKTUÁLIS

- NEK - nyitómise
- NEK - Káposztássy
- NEK - Forráspont
- NEK - Fáklyás körmenet
- Pápai mise
- NEK - Önkéntesség

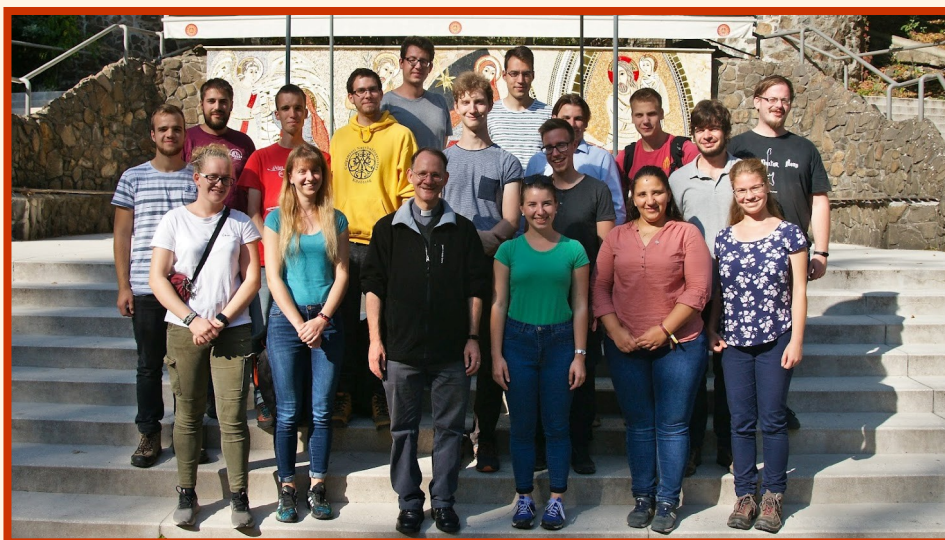
RÓLUNK-NEKÜNK

- A Forrás nyomában
- OEZ
- OEZ – Ott Egy Zarándok
- Napközitábor 2021
- Interjú Péhm Julcsival

„Minket az köt össze, hogy hívő fiatalokként gyűlünk össze, ez ad egy pluszt, ami miatt nem csak egy baráti társaság vagyunk....”

(27. oldal)

**Képes
beszámoló**

Egyetemés 100

Pákozdi István atya

Kedves Egyszázados Egyetemés!

Örömmel küldök pár sort abba a lapba, amely a rendszerváltás után először megjelent KAKUKK egyetemista kislap után méltó címmel és mindig gazdag tartalommal jelent meg és fogyott el! A lap mérete, tartalma, a cikkek hosszúsága arra adott alkalmat mindig az egyetemistáknak és főisko-

lásoknak (meg az érdeklődőknek is), hogy egy vonatút, vagy metrórút alatt el lehetett olvasni pár oldalt belőle; voltak benne viccek, megfőzhető receptek, hirdetések stb. Köszönet az eddigi száz szám összes írójának, tördelőjének, szerkesztőjének, munkatársának és olvasójának, hogy a lap fennmaradt és él... A 100-ik születésnapra Isten áldását kívánom Mindannyiotoknak!

Hálaadás és köszönet

Héray András atya

Kerek számú születésnapoknál és jeles alkalmaknál érdemes megállni: hálát adni Istennek és köszönetet mondani egymásnak. Az apropót most az *Egyetemés* jubileumi 100. száma adja, tehát sokakért és sok mindenért – a felsorolás nem lesz teljes, ezért elnézést kérek, ha valakit név szerint nem soroltam fel, de mindenki ott van imáimban.

Szeretnék köszönetet mondani és hálát adni ...

... először is az MKK-ért és azért a lelkiatyai háttérért, amelyet Pákozdi István plébános atya több évtizeden át egyetemi lelkeszként biztosított az MKK-sok fiataljai és sok egyetemista számára,

... az MKK tagjaiért, a fiatal egyetemistákért és főiskolásokért, különösen azokért, akik idejüket energiájukat feláldozva aktívan részt vesznek a közösség építésében: Mohay Angi volt-közvezető elmúlt évi szolgálatáért és Péhm Julcsi jelenlegi közvezető munkájáért, Zics Ildikó szociális testvér közreműködéséért, valamint a közvezető-helyettesek, a csoportvezetők és helyettesek és persze a különböző munkacsoportokban tevékenykedők – Wiesner Andris és Mihalovits Márk (technikusi m.cs.), Malczanek Orsi és Kása Zita Klára (lelkiségi m.cs.), Jánossy Bálint és Varga Géza (sport m.cs.), Mohay Piri és Józsa Katinka (báli m.cs.), Kováts Levi és Szakali Benedek pénzügyekkel kapcsolatos és a többiek – sok-sok segítségéért,

... az elkezdődött új tanévért, hogy újra találkozhatunk egymással a köziken, köszönet a csoportok ké-

születéért (nyitóima, témafeldolgozás, agapé, takarítás, stb.),

... a HEGY (Hittel az Egyetemen) szervezőinek (többek között Székely Dénesnek, Lőrincz Mónikának, Brassay Zsoltnak, Kanyó Zitának, Pluzsik Marcinak és a többieknek), hogy van folytatása és utánpótlása az MKK-nak, vagyis minden ősszel sok új golyó csatlakozik hozzánk,

... a közös szentmisékért: szerda reggel 7-kor (Benkő Csabának az agapé előkészítésért), csütörtök este fél6-kor és vasárnap este 7-kor – a zenekarért (Nyúl Endi, Hernády Balázs és társaik) és az énekesekért, a ministránsok – köztük Bojtos Toncsi – szolgálatáért,

... az Egyetemés kiadványok létrejöttéért, külön Móczsy Mikinek és az Egyetemés szerkesztőinek, valamint az MKK és Egyetemi Lelkeszség honlapjának karbantartásáért (az utóbbiban Kassai Dani segítségéért),

... s a közelmúltból a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK, 2021. szeptember 5-12.) kegyelmeiért, a sok élményért, a sok fiatal önkéntesért és azért, hogy találkoztunk Jézussal, a Megváltónk jelenlétével az Oltáriszentségben. Ennek van persze folytatása! Mert minél többször hálát adunk, annál jobban növekszik az Istenbe vetett hitünk és bizalmunk is. S akkor észrevesszük, hogy mindig van miért hálát adni és köszönetet mondani. Tehát nem az utolsó helyen, hanem inkább összefoglalóan szeretnék hálát adni Istennek: *Deo gratias!*

Ünnepi Főszerkesztői köszöntő

Mócsy Miklós (aquamarin)

Kedves olvasó!

Engedje(d) meg, hogy én is írjak pár köszöntő sort, hiszen a mostani több szempontból is egy ünnepi szám.

Egyrészt Budapesten volt a katolikus világ egyik neves eseménye, a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus. Sokan, sokféleképpen vettünk részt rajta, ki önkéntesként, ki zarándokként, ki pedig csak egyszerű érdeklődő résztvevőként. Ám szinte valamennyiünknek adott valami újat is ez az egy hét, akár imaélményeken, akár személyes találkozásokon keresztül. Nagy megtiszteltetés számunkra, hogy beszámolhatunk erről a sok-sok örömről, amit itt kaptak a közisek.

Másrészt írhatunk több olyan eseményről is (közítábor, OEZ), amelyen személyesen vehettünk részt. Az utóbbi időben felismertük, mennyire nagy ajándék, ha fizikailag is jelen lehetünk egy eseményen, mekkora hálával tartozunk ez iránt az Úrnak. A közítábor pedig igencsak összekovácsolta az MKK-t.

Harmadrészt, de nem utolsó sorban ez az Egyetemes 100. száma. Egy, pláne ritkább időközönként megjelenő újság életében mindig nagy szó, ha százados lesz. Hiszen

ez idő alatt számos kihívással, problémával kell megküzdenie. Egy ilyen közösségi újságnak ráadásul még inkább betett a COVID-járvány.

Számomra nagy megtiszteltetés, hogy főszerkesztője lehetek a 100. számnak, ráadásul számos kegyelmet is kaptam e sajtótermékkel való foglalkozás során. Emberi kapcsolatokat, szép gondolatokat, és az az öröm, ahogy segíthetek másoknak gondolataik és örömeik megosztásában. De Istenkapcsolatomra is pozitív hatással volt ez az időszak. Megtapasztaltam, hogy tényleg bízhatok Benne. Hisz nem egy szám volt, amikor már reménytelennek tűnt, hogy lesz elég írás, aztán még is néhány ember – anélkül hogy bármely módon is odamentem volna hozzájuk és bízattam volna őket – csak úgy beküldött egy-egy rendkívül jó írást. Hiszem, hogy a Szentlélek közreműködött számos cikk megszületésekor – nemegyszer én magam is éreztem, mennyit lökött előre.

Remélem, a kedves olvasóknak is nagy örömet ad, akárhányszor kezébe veszi az újságot!

Kérem ezért, hogy imádkozzatok az újságért, hogy ha nem is a mai, de valamilyen formában fennmaradjon!

Isten éltesse az egyszázados Egyetemet!

***„Az újság akkor jó, ha hangjában
mehalljuk a magunkét is.***

(Esterházy Péter)

Eljegyzés a korona idején

Elmélkedések

Sinka Domonkos (tejszín)

2020 szeptember 19-én egy átlagos szombaton a jövődöbeli Sinka család egy futóverseny kezdete előtt tíz perccel robogott el kis Mercijével a Mátraháza felé vezető úton. A pár egyik tagja tudta, a másik legfeljebb sejtette, hogy a Kékesről lefelé már nem mint barát és barátnő, hanem mint jegyespár fognak megérkezni a szállásukra.

Ma 2021 szeptember 19-e van. Egy átlagos vasárnap nap, mely ennek a frissen született családnak már nem átlagos, hiszen egy fontos mérföldkőre emlékeznek vissza. Talán ha nem lett volna az elmúlt évben járvány, meg sem írnám a cikket, hiszen akkor mondhatnánk, hogy egy teljesen átlagos, keresztény jegyes évet és esküvőre készülést hagytunk magunk mögött, de így talán megér egy szösszenetet a történet - remélem nektek is tetszeni fog.

Amikor elkezdtem gondolkodni azon, hogy megkérem Noémi kezét, a COVID még el se kezdődött. Elképzelttem, hogy Erdélyben, vagy valami külföldi magas hegyen, szép panorámával majd egy romantikus és meghitt pillanatban letérdelek elé és ő... Vajon igent mond? Úgy gondoltam, hogy igen, ő igent mond. Aztán jött a COVID. Sorra mondták vissza az esküvőket, kezdték eltolni az időpontokat, zártak be a gyárok, mindenki távmunkára kényszerült. Legtöbben úgy gondoltuk, hogy a tavaszt ki kell bírni és egy év múlva már csak nevetni fogunk az egészen. Én meg akkor is szerelmes voltam a világ legszebb lányába, Noémibe. El akartam venni feleségül. Átgondoltam, megrágtam a dolgokat, szempontokat. A koronán is elgondolkodtam, hogy tényleg érdemes-e ilyen vészjósló körülmények között házasodni. A nyáron már látszott, hogy a pandémiás helyzetnek egy jó ideig nem lesz vége, és igazából az emberek a háborúk alatt is házasodtak, és nem lett belőle probléma, valahogy megélték ők is. És most még háború sincs, csak egy nyamvadts vírus. Így történt, hogy 2020 szeptember 19-én egy átlagos szombaton... Ja ezt már leírtam. Folytatom tovább a történetet.

Egészen eddig alapvetően a döntésnek az egyik felét mutattam be. Noémi tudta, hogy előbb utóbb meg fogom kérni a kezét, ő is gondolkozott, és rögtön igent mondott, amikor megkértem. Azt

mondtuk, hogy a hétvégén igyekszünk elsősorban arra az öröme koncentrálni, hogy mi össze fogunk házasodni, a kérdéseket majd csak később tesszük fel. Nem tudok időrendben tovább haladni, így inkább a készüllet dimenzióit fogom most felsorolni és kifejtetni:

Lelki készüllet

Az eredeti elképzelésünk az volt, hogy majd el fogunk járni lelkigyakorlatokra, jegyesiskolába, és majd az „elég lesz”. Hát, ez nem teljesen így alakult. A pandémiás helyzet miatt nem éreztük biztonságosnak ottalvós programokra menni, illetve ezek el is maradtak. Ezt felismerve végül vettünk könyveket, és azok segítségével készültünk. Nagyon sok jó beszélgetést tudnak elindítani ezek a

könyvek! A jegyesiskoláról az előző számban már írtam, mi nagyon jól éreztük magunkat. A lelki készülletnél arra is rájöttünk, hogy tökéletesen nem tudunk felkészülni a házasságra. Nem lehet annyira megismerni egymást egy év alatt, hogy a következő 40 év összes problémáját előre tudjuk. Így célként azt tűztük ki magunknak, hogy amennyire lehet, ismerjük meg egymást és beszélgessünk a felmerülő kérdésekről. A beszélgetést a házasság után se lehet abbahagyni!

Kit hívjunk meg, és kit ne?

Ebbe a COVID szintén beleszólt egy picit. Amikor elkezdtek összerakni a vendéglistát, komolyan el kellett gondolkodni azon, mekkora lagzit tartunk. Végül arra jutottunk, hogy akkorát tartunk, amek-

Elmélkedések

korát szeretnénk, (kb 100 fős), és ha nem lehet akkorát, akkor majd módosítunk. Az esküvői helyszínt még novemberben lefoglaltuk, majd ugye jött a harmadik hullám... aminek a végén én már nem hittem el, hogy lehet lagzit tartani. Így május 28-ig nem igazán tudtunk tervezni, hogy mégis hogy lehet megtartani az esküvőt. Az időpontot eltolni nem szeretnénk volna, a „b” terv az lett volna, hogy összeházasodunk lakodalom nélkül. Szerencsére minden jól alakult..

Mi legyen, ha a járvány miatt valami probléma lesz?

Két évvel ezelőtt nagyot néztem volna, ha tudom, hogy én fogom a leginkább szorgalmazni a misén való maszkhasználatot, vagy a hogy a lagzira védettségi igazolványt fogunk kérni. De így alakult. Ezen is sokat gondolkodtunk, hogy hogy tudjuk magunkat jól érezni. Mennyire fognak ránk ferde szemmel nézni az emberek ha megkérjük őket,

maszkviselés kérésének volt fogantaja, a védettségi igazolvány hiánya miatt senkinek se mondtuk, hogy ne jöjjön a lagziba. Még bátorított minket az a tény is, hogy az unokatesómék szintén hasonló előírásokat fogalmaztak meg a saját esküvőjükkel kapcsolatban.

Kihívások

Rengeteg kihívást fel lehetne sorolni. Kezdvé azzal az elvesztegetett hónappal, ami a lagzi helyszínének lefoglalásával kezdődött (végül másik helyszínt választottunk), folytatva a nagy izgalommal, hogy vajon István atyával mi lesz, lezárva az egészet azzal, hogy az öcsémnek majdnem nem lett kitűzője...

Nehézségek a kapcsolatunkban

Elkaptuk a COVIDOT, még novemberben. Én viszont nagyon simán túlestem rajta (10 nap betegség után kb 1 hónap múlva már úgy éreztem, hogy visszanyertem az erőmet), de Noéminek nem volt ennyire egyszerű (20 nap betegség, kb fél évnyi post-covid tünetek). A bennem lévő türelmetlenség és a türellem gyakorlása megnehezítette, de ugyanakkor bátran mondhatom, megerősítette a kapcsolatunkat. Ezért merem azt mondani, hogy mi ketten már bármit megoldunk! Természetesen Isten segítségével!

hogyan oltottan érkezzenek a lakodalomba? Mi tudjuk-e vállalni annak a potenciális veszélyét, hogy kialakul egy járványügyi gócpont az esküvőnkön? Ezért döntöttünk úgy, hogy mi mindent megteszünk, amit tudunk: kérjük a maszkviselést az esküvőnkre, és a védettségi igazolványt (vagy negatív tesztet) a lagzinkra. Az intézkedéscsomagunk fogadtatása vegyes volt. de úgy gondolom a

A Jóisten ez alatt az idő alatt végig mellettünk állt. Megadta a bizalmat egymás iránt, elénk terelte azokat az embereket, akik idejüket nem kímélve tették színvonalassá az esküvőt, adtak útravalót most kezdődő közös életünkre. Köszönjük nekik és a Jóisten áldását kérjük mindannyiukra!

NEK - nyitómise

Aktuális

Mócsy Miki (aquamarin)

Szeptember elején eljött az a hét, amire már oly régen váraoztunk, amiért minden mise végén imádkoztunk: kezdetét vette a NEK.

Az első nap nagy eseménye a nyitómise volt. Már a vonaton is számtalan, láthatóan a nyitómisére igyekvő ember volt, ám a Keleti előtti buszmegállóban már szinte mindenkin volt valami, ami arra utalt, hogy ő egy misére igyekvő ember: volt aki cserkészegyenruhában állt ott, egy másvalakin „Veszprémi Főegyházmegye” feliratú kalap volt, de voltak szép számmal olyanok is, akik pólója valamely közösséget hirdette.

Egy kisebb csoport ott beszélgetett, és ruhájukról rögtön a szociális testvérekre asszociáltam. Közélebb mentem hozzájuk, és az egységmaszkon lévő címer megvilágosított arról, hogy nem tévedtem, ők valóban a magyar eredetű rend tagjai. A buszon szóba elegyedtem velük, és kiderült kubai testvé-

rek is vannak velük. Bár egyikőjüket sem ismerem, mégis élménygazdag csevely volt az a pár perc is, amíg a buszon együtt utaztunk.

A buszról leszállva gyalog folytattam utamat kijelölt szektorom felé. Sok ember, mindenféle korosztályból és családi helyzetből, hol egyházmegyei ismerősökkel, mindenféle csoportokban igyekezett a Hősök terére. Leírhatatlan az az érzés és hangulat, amit bennem okozott az, hogy ennyien vagyunk és mind – szó szerinti és átvitt értelemben is – ugyanoda tartunk. „Már önmagában ezért megérte ide eljönni” – gondoltam magamban.

A szektor megtalálása nehéz, a bejutás már gyors és egyszerű volt. Még be sem léptem a kapun, egy ismerős észrevett: az egyik belépőjegy-leolvasó köszönt rám, hiszen csoporttársak vagyunk. Én még viszonylag korán érkeztem, pár sornyira voltam a szektor elejétől. Kihasztnáltam az időt és kör-

Aktuális

beszéltem a terepet.

Még a mise előtt számos híres ember szórakoztatta a közönséget. Nagy derűtséget váltott ki Lackfi előadása, de jó volt hallgatni a NEK kisfilmjének történetét is. AZ meg külön örömteli volt, ahogy a tömeg egy emberként dalolta el az esemény himnuszát.

Maga a mise latin nyelvű volt, míg a szentírási részek a világ legkülönbözőbb nyelvein – jelezve hogy mily sokszínű és soknyelvű az egyház. A főcelebráns egy olasz bíboros volt, akinek a nevét nem jegyeztem meg, de a cikk kedvéért megkerestem és bemásolom ide: Angelo Bagnasco.

A szentmise sokak számára hatalmas ünnep is volt, hiszen ezen a napon vehették magukhoz

először az ÚR testét. Szerintem sokunknak örömteli volt visszagondolni arra a szentmisére, amikor elsőáldozók voltunk.

Az Eucharisztia ünneplése után a tömeg lassan hömpölygött ki a világ négy égtája felé. És bár több tízezren, százezren voltunk, ismét sikerült újjá – ezúttal is MKK-s – ismerősökbe botolnom. A vonaton egy másik hittantársammal futottam össze, így át tudtuk beszélni, kinek mit adott ez a szentmise.

Összességében nehéz elmondani, mi fogott meg igazán. Talán az a sok ember, aki mind Krisztusért gyűlt össze – hiszen itt nem voltak túl nagy külsőségek, így tényleg Jézus lehetett a középpontban – adott valami olyan reményt és örömet, amit tovább vihettem a hétköznapiakba – bízva abban, hogy még van jövője a Magyar Katolikus Egyháznak.

NEK - Káposztássy

egy levendula

Számomra a NEK hetében kiemelkedő esemény volt csütörtöki előadás, melyet Dr. Káposztássy Béla atya tartott a Transsubstantiatio-ról, vagyis az átlényegülésről.

Béla atyát már gimnáziumból ismerem, ő volt akkor az iskolánk lelkipásztora, így a legtöbb iskola misét, osztály misét ő tartotta. Azon kívül, hogy az ő személye is hozzátett az előadáshoz és annak megértéséhez, jó volt, hogy a köziben voltunk, András atyával és további 3 atyával, valamint több közissel együtt.

Szó volt egyháztörténelemről, az Eucharisziáról, a liturgiáról. Voltak számomra már ismert információk és voltak újak, de mindezt egy olyan előadói stílusban kaptam, ami átgondolt, előre felépített volt, de mégis könnyed és rugalmas, alkalmazkodva a hallgatóságához, a hétköznapi életre vonatkoztatva és nem egyszer jóízű humorral fűszerezve.

Az előadás tartalmát nem tudom visszaadni, mert nagyon személyes érintettség van benne és szavakal nehéz leírni úgy, hogy azt mások is megértsék.(de

András atyától szerintem el lehet kérni a felvételt ;)) Erős érzelmi hatása is volt rám a témának. Leginkább megerősödés, öröm, hála és bizalom volt bennem az Egyház felé és Isten felé.

Hazafelé indulva megszólított két külföldi, nem katolikus résztvevő. Elgondolkodtató kérdéseket tettek fel a hitünkkel kapcsolatban. Érdekes tapasztalat volt és új gondolatoknak adott kiindulást ez a beszélgetés. Köszönöm ezt az estét Béla atyának, a Szentléleknek és minden résztvevőnek!

Kép forrása: Pixabay

NEK - Forráspont

Rock koncert – tanúságtétel – szentségimádás

Három megközelítés, egyetlen középpont

Fülöp Gellért (aquamarin)

A NEK keretében péntek este került sor az Ákos koncertre és a Forráspont Ifjúsági Estre. Meggyőződésem, hogy egyetlen perc sem volt felesleges a közel négyórás eseményen, mégis én most csak három programpontot szeretnék kiemelni az egészsből.

A NEK legnagyobb szabású ifjúsági programja Ákos koncerttel kezdődött. Nekem személyesen az egyik kedvenc magyar előadóm Ákos, de lehetséges, hogy sokan a jelenlévő fiatalok közül még nem mélyültek el korábban Ákos zenéjében, hiszen elsősorban a 90-es években felnövő generációk alkotják a rajongó tábora jelentős részét. Mégis, akik ott voltak ezen az estén, azok érezhették Ákos műveinek aktualitását. Kiderült, hogy akár egy 15 éves sláger

üzenete is eljuthat a mai fiatalokhoz. Jelen esetben olyan mondanivalóról van szó, ami örök érvényű, hiszen a hitről, Istenről szól. Számomra hordozott egy olyan tanulságot is ez a koncert, hogy egy művész stílustól függetlenül rámutathat Istenre. Akár a rockzenében is. A hitelesség nem azon múlik, hogy ki milyen zenét játszik, hanem, hogy Isten van-e a középpontban. Szerintem ugyanannyira beleillett Ákos zenéje a NEK szellemiségébe,

mint például a különböző tanúságtételek vagy a Forráspont Band. Mindenkinek van egy sajátos, egyedi személyisége, de ez nem gátolja azt, hogy Jézus Krisztust helyezzük a középpontba. Ákos dalaiban különösen is fontos a szöveg, amelyek nagyon gyakran Istenről szólnak, csak általában nem is vesszük észre a mélyebb jelentésréteget.

A második esemény, amit felidéznék, Proszenyák Róbert szívbemarkoló tanúságtétele volt. Róbert röviden elmesélte, hogy 23 évesen egy futóversenyen kómába esett. Mielőtt felébredt volna, megtapasztalta a poklot. Végtelenszer ismétlődő kínzásokot élt át, majd egy teljesen üres, magányos helyre került, ahonnan tudta, hogy soha többé nem fog kiszabadulni. Ezek után tért magához. A felépülése után megkeresztelkedett. Amit sosem

Aktuális

fogok elfelejteni, hogy Róbert felhívta a figyelmet arra, hogy valóságosabbnak tűnt neki a halál utáni élménye, mint a földi élete. Másrészt azt is megosztotta velünk, hogy már nem fél a haláltól, mert kapott lehetőséget a megtérésre. Az üdvösséget nem lehet kiérdemelni, azt ajándékba kapjuk. Azonban el kell tudnunk fogadni azt. Neki ez akkor nem sikerült, ezért hangsúlyozta a tanúságtételében, hogy fontos egész életünkben gyakorolnunk a bűnbánatot.

Végül mindennek betetőzéseként szentségimádással zárult a program. Felemelő érzés volt, hogy a hatalmas Arénában egyszerre mindenki egy

pontra szegezte tekintetét, az Oltáriszentségben köztünk jelenlévő Krisztusra. Teljesen világos volt, hogy minden, ami előtte volt, ezt a pillanatot készítette elő. A művészet ugyanis arra való, hogy általa Istenhez közelebb kerüljünk, és jobb emberekké váljunk. Körülbelül 12 ezer fiatal ugyanazzal a szándékkal volt ott azon az estén: Jézust helyezni a középpontba.

Kívánom, hogy sikerüljön ezt a lelkesedést továbbvinnünk a szürke hétköznapokba, és Jézust tenni az első helyre a személyes életünkben, ami talán nagyobb kihívás lesz, mint az ötéves felkészülési időszak volt!

NEK - Fáklyás körmenet

Selmeci Réci (csipkebogyó)

A gyertyás körmenet a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus hetén, szombaton volt. Először egy misével indult az egész esemény, ami a Kossuth téren volt, háttérben az Országházzal. Már ez is meghatározó és elképesztő élmény volt, amitől elszorul az ember torka. A mise végén az önkéntesek NEK-es gyertyát osztottak, így mindenkinek volt saját fáklyája.

A körmenet nem sokkal sötétedés előtt indult. A szervezők 158 énekkel készültek, amit a tömeg végig énekelt, sőt, akik az útvonal mentén laktak, közülük is néhányan kiültek az erkélyre, és a tömeggel énekeltek.

Ahogy besötétedett, látszott, hogy a vonulókat egy világító burok veszi körül a sok égő gyertyától, így kiemelkedtünk a sötétségből. Ezek az énekeket csodálatosan válogatták össze! A legtöbbet ismerték és énekeltek is az emberek, amiből hallani lehetett, hogy milyen sokan vesznek részt az eseményen.

Az Eucharisztikus Kongresszus himnusza is gyakran felcsendült, melynek refrénjét a tömeg felemelt fáklyával énekelte. Ekkor, aki beszélgetett, az is abbahagyta, hogy énekeljen, így ezek még hangosabban csengtek.

A körmenet alatt én a menet közepén voltam, de a végén előrefutottam, hogy a litánián minél közelebb legyek a Hősök teréhez, a litánia helyszínéhez.

A litánia a körmenethez hasonlóan, szintén fantasztikus és felemelő hangulatban telt. Csodálatos érzés volt, hogy az emberek legnagyobb többsége térdre állva vett részt a litánián, az idősebbeket is beleértve.

A körmenet alatt bennem az az érzés támadt, mintha a Szentháromság szeretete egy védelmező burokkal venne körbe minket, az ott imádkozó, éneklő tömeget.

Kép forrása: PIXNIO

Pápai mise

Aktuális

Mendlik András (bíbor, parázs)

Izgatottan vártam a vasárnapot, mert még soha sem láttam élőben egy pápát sem. Reménykedtem, hogy majd sikerül valami jó helyet találnom, ahonnan láthatom őt a zárómise előtti kis körútján. Már előtte este a térképet nézegettem, hogy is jussak el minél gyorsabban? El is határoztam, hogy elindulok reggel 8-kor, hogy 9-re ott is lehessenek.

Szüleim is feljöttek Budapestre az örökimádásos közösséggel, de én az MKK-s közösséggel tartottam - bár ugyanabban a szektorban voltunk.

Az Oktogonon találkoztam az egyik Parázs csoporttársammal, akivel közösen szedtük a lábunk a P1-es szektor fele. Ez egy jó szektornak tűnt, mivel közel volt a Hősök teréhez, bár az aggodalommal töltött el, hogy nagy szektornak tűnt, így ha nem érünk oda korán, akkor esélyünk sem lesz a kordonok közelébe letelepedni. Odafele találkoztunk még ismerősökkel is.

Az úton már láttuk, hogy most indultak meg az emberek, így még talán pont időben fogunk érkezni, hogy jó helyünk legyen. A biztonsági kapukon simán átjutottunk. Ezután nekiálltunk megkeresni a már letelepedett MKK-s társakat. Egy kör után a szektorban meg is lettek - jó helyen, a kordonok előtt. Ennek megörültem! Az örömet kicsit rontotta, hogy viszonylag közel egy pocsolya volt, ami egy székkal még nem lett volna probléma, de a pokróccal nem igazán kompatibilis. Szerencsére azért le tudtunk telepedni a kis csapat mögé.

Gyönyörű, nyárias meleg nap volt. A melegben töltött pár órát meg is éreztem a végén, néha már muszáj volt a fejemet befednem a pulóveremmel. Úgy vélem, hogy ez így jobb volt, mint ha esett volna az eső. Az időt egy kis beszélgetéssel ütöttük el, megfigyeltük a felvezető programokat. Lassan teltek a percek. Egyre fogyó türelemmel vártuk a pápa érkezését, a tömeg meg csak nőtt mögöttünk. Egyre töb-

Aktuális

ben érkeztek. Egy iskolai csoport is mögénk telepedt le. Olykor-olykor hátrafele tekintettem, hátha épp érkezik egy ismerős, aki minket keres. Volt is, hogy páran továbbhaladtak, mert nem vettek minket észre, de talán mindenki megtalált minket, aki akart.

Végül elérkezett az idő. Mindenki a kordon fele nyomult. Felhajtottam kicsit a pokrócot, hogy több állóhely legyen, amíg a pápa majd elmegy. A pápamobil a Szépművészeti múzeumból jobbra kanyarodott, így nem pont az orrunk előtt ment el. Egy kicsit megijedtem, hogy csak ennyi volt nekünk, mert nem tudtam, hogy a pápa csak belül fog közlekedni. Szerencsére a szektor végénél visszafordult az autó és az őt kísérő öltönyös csapat. Nem lettem volna most a helyükben! Azon gondolkodtam, hogy megörökítem-e a pápát, vagy hagyjam a fotózást, és inkább vegyem alaposan szemügyre, amennyire csak lehet? Végül úgy döntöttem, hogy azért le is fotózom, még így is bele fog férni egy kis rátekintés öszentségére. Meglátszott rajta a kor. Az autó csak ment tovább, mi meg ott maradtunk. Az emberek visszaszállingóztak az eredeti helyükre.

Végül arra a következtetésre jutottam, hogy a pápa is olyan, mint egy átlagember. Nem különleges kívülről, legföljebb belülről, hogy betölti ezt a hivatást. Azért örültem, hogy láttam ilyen közléről Ferenc pápát! A pápai körút végén bevonultak a püspökök és papok. Erdő Péter köszöntötte a mise előtt Ferenc

pápát. Az olasz beszédet nem fordították a kivetítőn, rádióval meg nem készülve nem igazán tudtam követni. Jó hosszúnak tűnt a köszöntés. A pápa is kapott végül ajándékba egy miniatűr másolatot a missziós keresztről.

A misén lelkesen követtem a latin szövegeket, próbáltam a lehető legjobban lekövetni azt. Anno a gimnáziumban tanultam latint szerencsére, így nem volt teljesen esélytelen.

Ferenc pápa prédikációja kifejezetten tetszett! Úgy éreztem, hogy ez egy követhető, érthető teológiai prédikáció volt mondanivalóval az emberiség számára: mind nekünk keresztényeknek, mind bármely embernek. Minthogyha azért a politikusoknak is üzent volna. Tényleg, azt kell mondjam, hogy felemelő volt a homília számomra.

A végén köszöntötték az Euqadorból érkezetteket, merthogy 2024-ben ott lesz a következő Eukarisztikus kongresszus. Ami még bevésődött az emlékezetembe, hogy a pápa csak úgy pörgette az imádságokat! Nehéz volt követni néha.

A himnuszok után véget is ért a szertartás. Nem volt könnyű végigülni ezt a sok órát, de öröm volt bennem, hogy ezt is megélhettem. Azon gondolkodtam, hogy vajon hányan jöhettek el végül?

NEK - Önkéntesség

Berezvai Viktor (tejszín, levendula)

"Jó étvágyat! KÍVÁNUNK!" visszhangzik a több száz fős Önkéntes sátor a Hősök tere mögött! Már a megjelenésük is tekintélyt parancsoló a Cserkészarajoknak, de ha asztalhoz ülnek, egy pillanatra mind a 250 Önkéntes ledermed és rájuk figyel. Önkéntes koordinátorként az 52. NEK során a Hungexpón 40 fős csapattal feleltem a tömegkezelésért és a biztonságért. Emellett több, mint 200 Cserkész segítette a munkánkat, menedzseltek a infópontokat és nemcsak kiosztották, de javították is a tolmácskészülékeket. Óriási segítséget jelentett az a határozott, kemény, de mégis engedelmes jelenlét, amikor 12:30-kor véget ér a szentmise, és a 4.000 za-

rándokból álló tömeg egyszerre megindul, hogy csilapítsa étvágyát a szemben lévő pavilonban. Ahol jelen voltak a cserkészek, ott biztonságban éreztük magunkat. Rádióval kommunikáltam a cserkészek vezetőjével, Baluval, akinek utasítására varázsütés szerűen formációt váltottak a Cserkészek, hogy a terem másik felébe irányítsák a folyamatosan érkező tömegeket. Az Eucharisztia egyik jelentése a cserkészekkel való közös munkára is kifejező választ ad, amit ezúton is tolmácsolnék irányukba: Hálaadás. Köszönjük a munkátokat és pozitív hozzáállásotokat! Isten áldjon benneteket! Köszönettel, Berezvai Viktor, NEK Önkéntes Koordinátor

Urunk, Jézus Krisztus, szeretett Mesterünk!

Teljes szívünkбől hálát adunk Neked, hogy a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus egész folyamán különös erővel átélhettük jelenléted csodáját, szereteted szelíd és ellenállhatatlan erejét. Hittük eddig is, de most meg is érezhettük, hogy ami történt, nagyobb, mint mi vagyunk.

A szentmisék és a szentségimádások meghitt közelsége, az Oltáriszentséget kísérő körmenet a városon át a szombat este kigyúló fényeivel, szentségi áldásod, mely átölelte és egyggyé forrasztotta az egybegyűlte hatalmas tömegét, örök emlék és erőforrás marad számunkra.

A pápai misén a világegyház látható közösségként is megjelent Körülötted. Péter utódának vezetésével a püspökök, papok, szerzetesek, világi hívők hatalmas családja Téged ünnepelt, Tőled kapott kegyelmet, szent Tested és Véred táplálékával a Te életedben részesült.

A szegényekkel való közösség megélése, a művészet, a tudomány, a zene, a tanúságtételek átütő ereje, a sok nemzetiség, a minden földrésről hozzánk érkező hívők példája és lelkesedése a felemelkedés, a remény, az újrakezdés üzenetét hordozta a járvány nehéz hónapjai után. Belőled merítjük a bizalmat, Te vagy az, aki gondot viselsz ránk.

Eléd hoztuk nagy, közös gondjainkat is. A Föld erőforrásainak korlátait, az emberiség riadt útkeresését, hogy ne tegye maga körül lakhatatlanná a világot. Hogy tanácstalanságát ne egymás iránti szorongó vádaskodással vagy a javakért folyó ádáz küzdelemmel vezesse le. Találjon inkább Benned reményt, legyen képes a közös gondokat őszintén és nagylelkűen megvitatni. Hála Neked, mert velünk járod a történelem útját!

Köszönjük, hogy Körülötted, asztalod körül találkozhattunk a többi keresztényekkel. Kérünk, hogy mielőbb megtaláljuk velük a teljes közösséget! Szeretettel találkozhattunk más vallások követőivel és más világnézetű emberekkel is. Segíts, hogy a szeretetben hírnökeid lehessünk!

A készüllet éveiben kértük, hogy az Eucharisztikus Kongresszus fővárosunk, népünk, Európa és a világ lelki megújulását szolgálja. Most, amikor megrendülten mondunk köszönetet a kongresszus minden kegyelméért, kérjük, segíts, hogy ennek a lelki megújulásnak a munkatársai lehessünk Szentlelked vezetésével és erejével!

Ámen

(Erdő Péter bíboros hálaadó imája a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusért)

A Forrás nyomában

Héray András FSO

Ha szeptember vége, akkor idén is: egyetemista zárandoklat Mátraverebély-Szentkútra. Nagy örömmel indult útnak szeptember 25-én szombaton az egyetemista fiatalok kis csoportja, hogy társaik szándékait is szívükben hordozva eljussanak a nemzeti kegyhelyre. Az útnak indítást, az útbiztosítást és a kezdeti szakaszt segítette Varga András, salgótarjáni plébános-esperes atya, aki az út elején bemutatta nekünk a baglyasaljai Krisztus Király templomot. András atya már hagyományosan mondható közreműködése most is kellett, és nagyon hálásak vagyunk neki, akinek helyismerete nagy segítségére volt a zárandoklatnak.

A nyárutói időben nagy lendülettel rótták a kilométereket a fiatal zárandokok, akik közül sokan részt vettek a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson önkéntesként, segítve az esemény megrendezését. A mostani zárandoklat tulajdonképpen hálaadás volt a NEK kegyelmi időszakáért, ami sokaknak nem mindennapi élményt és hitbeli megerősödést jelentett. Még sokáig fogunk ebből a forrásból meríteni. Az oly sokszor hallott mottó – „Minden forrásom belőled fakad” (Zsolt 87,7) – többszörös értelmet kapott a zárandoklat alatt. Az

igazi Forrás nyomában egyrészt a szentkúti vízforrás csodái vezették szívünket Istenhez, másrészt persze az Eucharisziában jelenlevő Úr Jézus valószínű és lényegi jelenlétének isteni forrása, akihez olyan jó újra és újra megérkezni életünk zárandokútján.

Másnap, szeptember 26-án a vasárnapi szentmise az egyetemisták zárandok-miséje és egyben Pió atya búcsú is volt, amelyre számos hívő érkezett az egész országból. Hálát adok Istennek, hogy szándékainkat – különösen a fiatal egyetemistákét – el tudtuk vinni a Szentkúti Szűzanyához, akinek segítségét is kértük. A délelőtti katekézisen Zics Ildikó szociális testvér beszélt a „Tevékeny részvételről az Eucharisztia ünneplésében”. Szent Pió atya közbenjárását is kértük a fiatalokért, akik „jelenlétiben” kezdték el ezt az őszi félét, hogy vezesse életünket mindig az igazi Forráshoz, Jézushoz, aki vár minket az Eucharisziában, hogy találkozzunk Ővele és tudjunk erőt meríteni Szívéből a mindennapi életutunkon. Ahogy a NEK napjai, a zárandoklat is közösségi élmény volt és közelebb vitt minket Istenhez, egymáshoz és az Egyház titkához.

Az Ő útja a te utad Vers az Országos Egyetemista Zárandoklatról

Elindultak útjukon az MKK-s diákok
Istenhez szóltak a mély, eleven imátok
Egyfelé vezettek az erdei irányok
A templomnál vártak a Ferences csuhások
Mert ne féljete, ha saras lett ruhátok

Szeret és megbocsát, Kit őszintén imádtok
Tisztítsd meg lelkemet, mit kezembe ajánlok
Az út végén megoldódnak a talányok
Ha jól figyeltek, önmagatokra találtok
Nem túrázó, nem vándor, hanem zárandok.

(Zsebényi Bence)

OEZ

Nekünk

Kovács Bogi (mandula)

Idén szeptember utolsó hétfőjén volt az OEZ, tünk, és ha már fáradtak voltunk a jó kedvünk vitt
amin én is részt vettem. Mivel most csatlakoztam előre minket.
az MKK-hoz így minden, és mindenki új volt még
nekem, ezért kicsit félve indultam útnak egyedüli
gőlyaként. Hamar rájöttem, hogy nem kell aggódni mert nagyon jó kis csapat gyűlt össze. A társaság befogadó volt, így sok emberrel tudtam beszélgetni a zárándoklat alatt. Megismertem új embereket, mindenki mesélt egy kicsit magáról. Nagyon sokat nevtünk, nagyon szép tájakon men-

Szentkút csodaszép helyen van. Hatalmas nyugalmat és szabadságot érezhet az, aki csak egy kis időt is eltölt ott. Az a zárándoklat alatti beszélgetések, imádságok, a csend szakasz, esti szentségimádás, a vasárnapi szentmise mind hozzásegített ahhoz, hogy úgy érezzem lelkileg feltöltődve, és új lendülettel értem haza.

OEZ — Ott Egy Zarándok

Péhm Julcsi (levendula)

Az előző előtti hétfőjén 16 lelkes és kitartó fiatal nekiindult a Mátra csodás tájainak, de nem ám túrázni
sétálni
bóklászni
menetelni
vagy nézelődni, hanem
zarándokolni!

Szombat kora reggel indultunk, majd némi buszozás után érkeztünk meg Salgótarjánra, ahol András atya, valamint Varga András plébános atya fogadott minket nagy szeretettel, vidámsággal... és saját vicceivel! :) Egy kis útravalóként még a helyi templomban volt egy rövid reggeli ima, köztük az alábbi Zarándokimával, amely nagyon találóan leírta, mi is következik majd, aztán persze mi résztvevők is rendszeresen kiigazítottuk egymást, amikor valaki túrát, kirándulást említett. ;)

Aki zarándokol...

*Aki zarándokol, nem rohan,
Aki zarándokol, nem menekül,
Aki zarándokol, nem menetel,*

*Aki zarándokol, nem túrázik,
Aki zarándokol, nem kirándul,*

*Aki zarándokol, nem sétál,
Aki zarándokol, nem bóklászik,*

*Aki rohan, azt az idő szorítja,
Aki zarándokol, azt az idő tágítja,*

*Aki menekül, önmaga elől fut,
Aki zarándokol, önmaga felé tart,*

*Aki menetel, másokhoz igazodik,
Aki zarándokol, saját ritmusára jár,*

*Aki túrázik, teljesít,
Aki zarándokol, teljessé lesz,*

*Aki kirándul, kikapcsolódik,
Aki zarándokol, bekapcsolódik,*

*Aki sétál, nézelődik,
Aki zarándokol, befelé figyel,*

*Aki bóklászik, céltalan,
Aki zarándokol, célra talál,*

*Aki zarándokol, úton van.
Aki zarándokol, jó úton van.*

Ezután el is indultunk az útra, és túlás nélkül mentünk hegyen-völgyön, szárazon és sárban, napsütésben és szélben, elhagyott ösvényeken és egyszer még egy legelőn át is, és még a természet változatosságát is megcsodálhattuk, mert sok állattal is találkoztunk. ;)

Rólunk-

De ami még fontosabb volt, hogy a szombati napon az út során volt alkalmunk imádkozni, a csendes szakaszokon jobban befelé figyelni, de mellett adódott alkalom kifelé is fordulni, megismerni a társainkat, akik mind-mind más okból, de eljöttek erre a zárandoklatra. Nagyon érdekes volt megélni, hogy ennek az időnek megvolt a maga komolyabb, elcsendesedő jellege, de ugyanakkor nagyon barátságos, nyitott közeg alakult ki, ahol nem volt hiány jókedvből, nevetésből sem! Személy szerint nagyon jó volt hallani többeket, amint lelkesen mesélték, hogy éppen mi az, ami idehozta őket, és örültem, hogy mindenki őszinte érdeklődéssel hallgatta a másikat.

Egy kedves pillanat volt az utunk során, amikor délben felértünk egy hegyre, és csodaszép kilátás tárult elénk, itt el is időztünk egy kicsit. Egy másik ilyen volt, amikor a túra vége felé elfogyott a vizünk, de a közelben lévő kedves helyiektől kaptunk azt is!

Majd már fáradtabban, de kitartóan továbbindultunk, s bár néhányszor nem volt teljes az egyetértés abban, merre is van az irány, végül mégsem történt nagy eltévedés...mondhatni, tudatos útvonal módosításokkal, de végül célba értünk Mátraverebély-Szentkútra, ahol már várt minket András Atya, és aztán énekelve vonultunk be a téren át a kegytemplomba. Itt Lóránt testvér üdvözölte a csoportot, majd ezután részt vettünk szentmisén – mindenki nagyon megfáradt volt már, de jó érzés volt megérkezni, és a mise végül kereké tette azt a napot!

Ezután mindenki örömeire a vacsora következett, majd pedig a szállás elfoglalása után még este bekapcsolódtunk a vesperásba, esti imába, zárás-ként pedig a szentségimádásba, ami nagyon meghitt volt, és rendkívül érezni lehetett a kegyhely imádságos közegét.

Ám a köziseknek még ezután is maradt annyi energiájuk és lelkesedésük, hogy késő este még egy hangulatos társasparti kerekedett, nagy nevetésekkel és szuper társasággal! (a játékhoz hűen időnként „denevér”-felkiáltásokkal :D)

Másnap reggel világosban, napsütésben is megcsodálhattuk Szentkút gyönyörű környékét, az őszi tájat. Nehéz leírni, milyen hatalmas békét áraszt az egész hely!

Dél előtt még meghallgathattuk Ildikó testvér katekézisést az Eucharisziáról, majd a Pio Atya búcsú alkalmából tartott ünnepi szentmisén, amelyet András Atya tartott, a közisek vállaltak szolgálatot. A misét követő körmenet után pedig elbúcsúztunk, és egy utolsó közös fotó után elindultunk hazafelé (immár busszal).

Azt hiszem, rengeteget kaptunk ez alatt a hétvége alatt, és már kicsit más emberekként jöttünk vissza. Nemcsak a mindennapok zaját, rohanását hagytuk magunk mögött egy időre, de összekovácsolt minket a közös út, ahol a Jóistenre, magunkra és a többiekre is figyelmet tudtunk fordítani.

Szívből ajánlom mindenkinek, aki még nem volt, és azoknak is, akik már voltak!

Köszönjük a szervezést és a lelki háttérrel András Atyának és Varga András plébános atyának!

Napközitábor 2021

Nekünk

Idén is megtartásra került az MKK hagyományos és kihagyhatatlan nyári eseménye, a közitábor. A közösségi alkalomnak ezúttal Balatonszepezd adott otthont, az esemény „témája” pedig a közismert Exupéry regény, A kis herceg volt. De hogy mi történt az egyes napokon, kit mi fogott meg, arról hét, különböző csoportba járó közis számolt be napi tudósításaiban.

Hétfő

Bojtos Tamás Antal (csipkebogyó)

Este lett és reggel: az első nap.

Azért a Teremtés simábban ment...

Szürke napra ébredt a Közitáborba menők aprajagya július 19-én. Meg mindenki más, aki aznap felkelt, de most nem rájuk fogunk fókuszálni. Ugyan esőre állt az idő, az időjárás-jelentés is azt ígérte, a felhők esőeleresztési szándékuk közlésében mégis határozatlanabbak voltak, mint egy hezitálva megformált kérdőjel. Ettől függetlenül minden közis nagy lelkesedéssel gyülekezett a Déli pályaudvaron, ahol arra készültünk, hogy felszállunk a 11:04-kor elindulni szándékozó vonatra, mindhiába; ugyanis

közben valaki megsérthetett egy érzékeny báránfelhőcskét, aki erre elkezdett pityeregni. A felhők köztudottan igen erős empátiával rendelkeznek, így történhetett, hogy egyik felhő a másik után potyogtatni kezdte könnyeit, hamarosan pedig az egész ég bőgött, mintha sípcsonton rúgták volna egy alsó tagozatos focimeccsen. Csakhogy itt nem volt kedves tanárnéni, aki néhány csitító szóval helyre billentse a sérült poronty lelki békéjét, épp

ellenkezőleg, egyik könnyrengeteg erősítette a másikat, a földön állókra, ülőkre és egyéb formátumban létezőkre pedig lesújtottak az elemek. Úgy zuhogott az eső, hogy különálló vízcseppeket nem is tudtunk észlelni, csak annyit láttunk, hogy szürke függöny ereszkedett mindenre. Tető alá hoztuk a gyülekezőt, így ez annyira nem érintett meg bennünket, és várakozással tele néztük a táblát, mely vágányról fog elindulni a vonatunk. 10:59, sehol semmi. 11:02 környékén aztán kiírták a vágány számát, így odamentünk, néhányan fel is szálltak a peron mellett békésen szunyókáló járműre, de vonatkozó (hehe, érted, vonat!) utasítás híján a legtöbben lent maradtunk beszélgetni. Az indulásra való hajlandóságnak a leghalványabb jele sem mutatkozott még fél 12-kor sem. Hős vezérünk ekkor kerekedett fel, hogy információt szerezzen az egyre betegesebben kinéző vonat horgyléte felől. Alig telt el tíz perc, jött is a hírrel: égszakadás, földindulás, hiányzó felsővezeték és meteorológiai

káoszmágia kaval-kádjának eredményeképpen nincs mozdonya a vonatnak. Nincs. Mozdony. A legtöbben csak neveltünk kínunkban, mikor elindultunk vissza a pályaudvar fedezékébe, nehogy az addigra lecsillapodott égi gyermekhad mécsese ismét eltörjön.

Egészen nyugodtan kényelembe helyezhettük magunkat, ugyanis a következő vonat csak az előző után két órával, azaz 13:04-kor indult, néhányan pedig úgy döntöttek, hogy az időbe bőségesen befér egy ebéd elköltése a néhai Moszkva téren. Visszaérve két dolgot konstatáltunk: egyrészt nem indult el varázslatosan mégis a nagyjából másfél órával ezelőttre beharangozott vonat, másrészt hős vezérünk egy jegyre rányomtatva kapott 43

Rólunk-

helyjegyet. Útközben egyébként el is keveredett, aztán megkerült: biztos elvitték a zoknimanók, akiknek semmi rossz szándékuk nem volt, csak úgy gondolták, hogy két óra csúszás egy hétfő reggelen még nem okozott elég stresszt, ahogy az se, hogy nem kapott a vonat extra vagonokat, így kétvonatnyi ember zsúfolódott fel egy járműre, amelynek legalább a fele igen morcos volt a csúszás miatt. Végül megérkeztünk Révfülöpre, ahol már autóval vártak bennünket, hogy átvigyék a cuccainkat a táborhelyre, míg mi gyalog indultunk el. Csörgő mozdonyra kapcsolnak át bennünket Balatonfüreden, majd Csörgővel csörögtünk a Csörgő utcán, mígnem el nem értünk a Balatonszepezdi Ifjúsági Táborba. Ott aztán mindenki nagy örömmel találkozott azokkal, akik nem vonattal érkeztek, majd megtörtént a regisztráció és a szobafoglalás: mindezek után kaptunk vacsorát is, utána pedig ránk borították a kötelező információhalmot, közhírré tétetett a kiscsoport-beosztás, a közös esti ima után pedig mindenki elvonult aludni, hogy a következő napra felkészüljön, melyről már nem én fogok beszámolni a kedves Olvasónak.

Kedd

Nagy Bence (bíbor)

Másnap korán keltünk, ami számomra minden egyes nap a tábor legembertpróbálóbb része volt. Innen visszaérkezve a táborban még csönd honolt, így a reggel további része kissé lassan indult be, de végül is mindenki kikelt a kuckójából és

összegyűltünk a reggelihez. Én a szokványos hétköznapokon alig szoktam reggelizni, de a közitáborban mégis jól esett, hogy volt idő enni és nem kellett egyből munkába rohanni. Emellett sokkal jobb kaland volt paprikás szalámira és uborkára vadászni, mint bemenni a pékségbe és venni valami ennivalót.

A reggeli után már tudtuk mi következik: a túra! Rövid felkészülési idő után megindultunk a helyi állomásra, ahol bőven adtunk munkát a fotósoknak a csoportképet lövésére, mivel a vonatra várni kellett, a változatosság kedvéért éppen késett egy ici-picit. Amint megjött meg is töltöttük rendjén a kocsikat, aztán néhány megállóval odébb, Badacsonytomajon elhagytuk a vonatot. Innen Bálint és Géza vették a kezükbe az irányítást és megkezdődött a kirándulás egyenest a Badacsony hegy felé. Ámbár előbb még a tomaji templomhoz vezettek bennünket, ahol megtudtuk, hogy végig a túra folyamán a gyilkosos játék egy változatát fogjuk játszani. Ezzel az izgalmas fordulattal folytattuk tovább utunkat.

A túra maga nem volt megerőltető, szerintem pont elég is volt egy meleg nyári napon. Közben a már megszokott félórás-jellegű kettes csoportok is kialakultak egy intenzív kő-papír-olló verseny eredménye alapján. Így jutottunk fel a csúcsra, ahol a vállalkozó kedvűek felmásztak a kilátóba, ahonnan messze távolba el lehetett látni minden irányba. Mindeközben az is eszembe jutott, hogy oda kell figyelni, nehogy a gyilkosok közül valaki meg

találjon ölni. Félelmem erősödött, amikor azt tapasztaltam, hogy azok közül, akik fent voltak velem a kilátóban már többen is halottak. Ezt a karszalag kifelé fordításával kellett jelezni. A belső Sherlock Holmes feltámadt bennem és mindenképp ki akartam találni, hogy ki lehet az egyik gyilkos. Sajnos ez egészen a végéig nem sikerült, több hibás tippem is volt. Arthur Conan Doyle nem lenne túl büszke...

Egy hosszabb szünet és egy csoportbeszélgetés után lefelé vettük az irányt. Tetszett a változatos talaj, volt, ahol fák gyökerei és bokrok között vitt az út, máshol bazaltlépcsőn lefelé baktattunk. Volt, ahol széles úton haladtunk, ahol még autók is elférnének, de volt, ahol csak libasorban tudtunk sétálni. Mivel én már jártam korábban a Badacsonyon, ezért sejtettem, hogy a pincés, éttermes résznél fogunk lejutni, így is történt. Kicsit más lett a környék, mióta utoljára jártam itt, de még mindig nagyon elegáns és látogatott hely maradt. Közeledtünk a településhez és itt történt, hogy páran rájöttünk egy gyilkos kilétére, akikből ekkor már négy is volt. Az elkövetkezendő tíz perc nagyon izgalmas volt, mivel próbáltunk életben maradni és egyben jelenteni a gyilkos személyét a játékmesternek, Hernády Baláznak. Őt viszont sehol nem találtuk, így végül páran úgy döntöttünk, hogy lefutunk a vonatállomásig, biztos, ami biztos. Egy szó, mint száz, pár perc múlva az egész csapat összegyűlt az állomás peronján. Itt kicsit kipihentük magunkat, majd sikeresen azonosított-

tunk három gyilkost a négyből.

Rövid várakozás után meg is érkezett a vonatunk, egy „Kis piros”, vagy rendes nevét Bzmot típusú mozdony egy kocsival. Aggódtunk, hogy fölférünk-e, de a kalauz biztosított minket, hogy ennél jóval több embert is szállított már. Valamiért ebben nem kételkedtünk...

Végül megérkeztünk Szepezdre, meglett a negyedik gyilkos is, ezzel a túrának a végéhez értünk és elindultunk vissza a táborba. Ott kicsit pihentünk, mielőtt elkezdődött a délutáni program: a táncoktatás. Két csoportból lehetett választani, volt kezdő és haladó csoport. Én nem sokat gondolkodtam a dolgon, mentem is egyből a konyhába, ahol a kezdő oktatás volt Mendlik András és Rádics Saci vezetésével. Cha-cha-cha-t és rumbát tanultunk. Jó pár hétnyi kiadás után jól esett egy kis vérfrissítés ezekből a táncokból, de úgy láttam ezzel sokan így voltunk.

Tánc után ismét egy kis pihi következett, de nem sokáig. Az aznap esti záró program egy élő rózsafűzér volt, amiben mindenkinek jutott szerep. Lementünk hát mindahányan a tábor focipályájához és ott körbeültünk egy gyertyából kirakott szentolvasót. Körbe-körbe haladva előbb utóbb mindenkinek jutott egy rész, amit ő imádkozott el. Jó alkalom volt ez egy nap végi elcsendesedéshez.

Eltelt tehát a keddi nap, és tudtuk, hogy még sok élmény van hátra. Páran még lementünk a strandra egy éjszakai csobbanásra, hogy aztán kicsit vacogva és egészen elfáradva tudjunk nyugovóra térni...

Szerda

Tábi Kata (bambusz)

Lelkinap

Az idei közitáborban a kalandos leutazást és a túrát követően, harmadik nap került megrendezésre a lelkinap.

A szokásos ébresztő, reggeli torna, és a reggelink

Rólunk-

elfogyasztása után találkozhattunk a lelkinap meghívott előadóival, Csépanyi Gábor atyával és Faragó Andris kispappal. Reggeli imával indítottuk a programot, amelyben énekek és imádság mellett egy elgondolkodtató Kis herceg részlet is helyet kapott (lévén hogy táborunk témája Exupéry híres regénye volt). Az ezt követő főelőadás témájául az istenkapcsolatot választották. Nagyon színvonalas, gyakorlatias tanítás volt, néhol humorral fűszerezve, néhol pedig komolyabb, rádöbbenő gondolatokkal. Volt szó imáról, közösségről, tisztasívról, perspektívaváltásról, a keresztény ember reményéről, a jelen megéléséről, és persze Istenről és rólunk. Ahogy körbenéztem az arcokon, azt láttam, hogy mindenkit megfogott valami a hallottakból, és bármennyire is nehéz volt, de ma már megérte felkelni.) Ezután kiscsoportos beszélgetés következett, ahol az elhangzottakról gondolkozhattunk tovább közösen. Ezt szentmise követte a betonplaccon. Egy jól megérdemelt ebéd után műhelyek következtek, háromból kellett választanunk kettőt, amiken egymás után, két turnusban vettünk részt. Gábor atya arról tartott műhelyt, hogy hogyan erősítsük az istenkapcsolatunkat, Andris a jó döntésben és döntéshozatali technikák megismerésében segített nekünk, Ildikó testvérrel pedig – aki szintén velünk volt – a meg-

bocsátás fontosságáról és mikéntjéről, folyamatáról beszélgettünk, gyakorlatorientáltan. Nagyon izgalmasak voltak, tele új, előrevivő gondolatokkal, pontokkal, képekkel; sokat jegyzeteltem, szóval ha valakit érdekelnek e témák bővebben, nyitott vagyok beszélgetni és feleleveníteni az ott el-

hangzott bölcsességeket.) A műhelyek végén volt vezetett imádság is, ami csukott szemmel történik, és sajnos bármennyire is szerettem volna

odafigyelni, gyengébb pillanataimban a kajakóma győzött. De a workshopok után jött egy kis felrázó tánctanulás, ahol képzetesebb társaink a keringők rejtelseibe vezettek be minket kezdő vagy haladó szinten. Emellett egészen késő délutánig lehetőségünk volt gyónásra Gábor atyánál, illetve lelki beszélgetésre Andrisnál és Ildikó testvérnél is. Az estét vacsora után egy dicsőítő imaesttel zártuk, ahol a sötétben csak mécsesek világítottak, és felváltva segítették az elmélyülést gitáros dalok, csendes részek, elmélkedések, gyakorlatok, illetve kis bibliai üzenetet is húzhattunk. A nap méltó lezárása után – kivételesen:) - csendben térünk nyugovóra, szívünkben új élményekkel, kincsekkel.

Összességében nagyon sokat adott nekem (és azt hiszem bátran mondhatom, hogy nekünk) ez a nap, köszönet érte a lelkinapos szervezőcsapatnak, az előadóinknak, és legfőképpen a Jóistennek, akinek az áldása kísérte a táborunkat.

Csütörtök

Csörgő Bori (burgundi)

Ez a nap is hasonlóan kezdődött, mint a többi. Megfogyva bár, de törve nem, ismét összegyűltünk néhányan, és közösen imádkoztuk el a reggeli zsolozsmát. Ez, akár csak máskor, nagy lendületet adott a naphoz, amire szükségünk is volt, ugyanis

eléggé mozgós programnak néztünk elébe!

Reggeli és egy rövid pihenő után a délelőtti sportolással telt. Több lehetőség közül tudtunk választani, melyekre előzetesen jelentkeznünk kellett. Jőmagam focira és csocsóra iratkoztam fel, de ezeken kívül lehetett még kosarazni, röpzni, tollasozni és pingpongozni is. Mivel mind a csocsó, mind a pingpong egyszerre csak 2 embert foglal le, egész délelőtti folyamán lehetőségünk nyílt Just Dance-elni is! Én személyesen nagyon szeretem ezt a sportot, így egy rövid csocsó meccs után bementem a terembe, és egészen a legvégéig táncoltam. Köszönjük minden szervezőnek a munkáját!

Ebéd után a délután első felében szabad program volt. A társaság nagy része a strandra vonult ki, mely a táborhelyünktől körülbelül 5 perc sétára volt.

Barátaim beszámolója alapján itt is végig remek volt a hangulat! Az egész csapat, akik a strandolás mellett döntöttek, egy nagy kupacban telepedett le a parton. A merészek rögtön a vízbe szaladtak, többen inkább még kint maradtak és melegedtek, ugyanis a víz elég hűvös volt. Végül mindenki megmártózott hosszabb-rövidebb ideig. Ez a program pont kifejezetten remek lehetőség volt ismerkedni azon közisekkel, akikkel eddig még nem volt lehetőségünk sokat beszélni. Itt mindenki együtt volt, bárkihez odamehettél, mindenkitől nyitottságot és érdeklődést tapasztaltunk. Ez igazából az egész táborra jellemző volt, illetve az egész MKK-ra is!

A délután második felében tánctanításra került sor. Háromi Gyuszi érkezett hozzánk és fejlesztette rockytudásunkat. Ez megmozgatta a tábor résztvevőit, alig fértünk el a nagyteremben. Páran, talán épp a helyszűke miatt, másra használták fel az időt. Köztük én is egyik barátnőmmel indultam el egy hosszabb sétára, melynek keretében felfedeztük kicsit Balatonszepezd ezen részét, nem mellesleg pedig egy nagyon jót beszélgettünk! Köszönet érte!

Vacsorára értünk vissza, ami után a kvízezt követekezett. Itt fontos megjegyezni, hogy előtte dinyveevésre volt lehetőségünk, ami a kedvenc gyümölcsöm, így ennek nagyon-nagyon örültem! :)

A megmérettetésen minden tudásunkat bevetettük, de így sem sikerült az élen végeznünk, és ezt egyáltalán nem bánom. Jól éreztük magunkat, együtt volt a csapat és ez a lényeg!

A nap zárásaként fakultatív módon lehetett maradni még kicsit bulizni a nagyteremben. Ez nem mozgatt meg akkora tömeget, mint reméltem, de legalább akik ott voltunk, szívből élveztük a táncot, és ez a fontos! Modern zenékkal indítottunk, a végén valahogy mégiscsak a megszokott és kedvelt társastáncba fordult át az éjjel. A legvégéig 6-an maradtunk, velük pakoltuk össze a tech-

nikát, majd indultunk aludni. De természetesen ilyenkor a legjobb az idő egy jó beszélgetésre, így két barátommal még éjnek évadján (talán inkább hajnalok hajnalán) még suttogva beszélgettünk a kisházak között. Nem voltunk kirívóak ébrenlé-

Rólunk-

tünkkel, páran a focipályán beszélgettek, de voltak, akik a strandra mentek le. Beszélgetni vagy fürödni? Szerintem mindkettő megtörtént.

Összességében a napom végén boldogan és elégedetten tértem nyugovóra, és már alig vártam, hogy a holnapot elkezdhessem zsolozsmával, majd sok-sok remek programmal és beszélgetéssel!

Köszönet minden szervezőnek az egész táborért! Változatos és élvezetes menetrendet hoztak össze, amiben volt lehetőségünk elfáradni, de pihenni és legfőképp lélekben töltődni is! Semmi sem volt kötelező, ez nekem külön jól esett. Így tudtam igazán ellazulni, feloldódni és minden percét élvezni az ottlétnek. Köszönjük!

Péntek

Varga Géza (tejszín)

A hét többi napjához képest kicsit korábban kellett kelniünk. Ezen kívül azonban a szokásos rutinnal indult a reggelünk: hangulatos ébresztő, frissítő reggeli torna, napindító ima a sportpályán, kiadós reggelizés. Majd egy gyors készülődés után már gyülekeztünk is a tábor bejáratánál, hogy elinduljunk az önkénteskedés helyszíneire. Kata és Luca még utoljára felolvasták, hogy ki hová jelentkezett. Akik Szepezdre vagy Zánkára mentek azok el is indultak a vonatállomáshoz. Voltak páran, akik a táborban maradtak takarítani. Én azzal a csapattal tartottam, akik a badacsonytomaji plébániára mentünk. Mi kocsikkal vágunk neki az utunknak.

A badacsonytomaji különleges, szürke színű, bazaltból épült templomnál az atya, a kántor és a gondnok nagy szeretettel fogadtak minket. A csoport további kisebb csapatokra bomlott. Lehetőség volt takarítani a templomban és a közösségi házban, továbbá kertészkedni a templom, a plébánia és a közösségi ház körül. Munka után az atyával bementünk a templomba és egy rövid helytörténeti ismertetés után közös imával zártuk le a délelőttöt.

Az ebédre kicsit késve érkeztünk vissza a többi csoporthoz képest, de a munka után így is egy jóízűt tudtunk ebédelni. A nap második felében szabad program volt, amit a táborozók többsége a strandon töltött, hiszen nagyon szép időnk volt és nem mellesleg egész napos belépője volt mindenkinek péntekre. A strandon egy jót fürödtünk, társasoztunk pár kört, majd néhányan röplabdáztunk is egy keveset. Mindeközben azonban pár lelkes táborozó már az esti bográcsozást készítették elő.

Mikor visszamentünk a táborba nekiálltunk átrendezni a sportpályát egy előadótérnek. Mivel a vacsora elkészülése kicsit hosszabbra sikeredett, mint elsőnek gondoltuk ezért az előadások megtartásával kezdtük. Mindegyik nagyon kreatívan és viccesre sikerült! Izgalmas volt találgatni, hogy mik lehetnek azok a random szavak, amiket bele kellett szőnie az adott csapatnak a műsorába. Mire az előadásokat végignéztük a vacsora is elkészült és miután szétbontottuk a bográcsozást neki is

álltunk kiosztani.

A fincsi pörkölt elfogyasztása mellé, aki szeretett volna az egy (vagy kettő) doboz sört is kaphatott. Majd este a vacsora elfogyasztása után jó hangulatú beszélgetések alakultak ki a sportpálya közelében. Egy pár vicces közösségi játék után szépen lassan mindenki eltette magát a következő napra.

Szombat

Szikora Luca (mangó)

Szombat reggel ismét mindenki felkerült a szupermenő közitáboros pólója és így egységes színben indultak neki a csoportok, hogy leküzdjék az aznap megtartott akadályverseny izgalmasabbnál-izgalmasabb kihívásait. Jómagamnak, az egyik állomás vezetőjeként, lehetőségem volt jőpárszor végignézni, ahogy a résztvevők macskaügyességgel, bekötött szemmel mennek végig egy rövid, de annál "összevisszább" szakaszon–vagy ahogy éppen (akaratlanul) szedik szét közben ezt a szépen felállított pályát.

No persze sok egyéb feladat is volt, mint például víz-áttöltés láncban a másik poharába, mindez kéz nélkül, vagy egy ember nagyságú pókhálón való átjutás, sőt még a csapat indulók is e program keretében születtek meg.

A verseny után viszont a már említett szupermenő

tábori pólók még mindig túl szárazak voltak... ezen valahogy segíteni kellett: előkerültek tehát a kanacsók, kulacsok, lavórok és kezdetét vette a vízi csata! A nyári melegben mi is jöhetett volna jobban?

Mindezeket követte az ebéd, majd pedig a bál készülődés. Ilyenkor mindig nagyon jó látni, hogy sok szorgalmas ember munkájával milyen gyors és látványos eredményt lehet elérni–na és hogy közben milyen jól lehet magunkat érezni.

Este pedig, amikor már minden és mindenki készen állt, nem volt más hátra, mint hajnalig tartó táncba kezdeni. Csodálatos érzés volt újra MKK-s bálon részt venni, ráadásul mindezt hat ilyen elképesztően jó együtt töltött nap után. A bál során sor került a tábor legkülönlegesebb pillanatára is: amikor szeretett Mohay Angink átadta drága Péhm Julcsinknak azt a bizonyos stafétát! E jeles pillanat előtt pedig még sok-sok köszönet repült át a báltermen, hiszen igen sokan tettek hozzá idén is az MKK életéhez, és ők sem maradhattak a megérdemelt elismerések és Milka csokik nélkül!

A további események viszont, úgy számítom, már a vasárnaphoz tartoznak...

Vasárnap

Mócsy Miki (aquamarin)

Koccintással és pezsgőzéssel indult a tábor utol-

Rólunk

só, vasárnapi napja. A köszöntések még egy jó félóráig tartottak, ám utána már újra vidáman táncoló közisek lepték el a kicsin terem padlóját.

Persze a hosszú éjszakának meglelt a maga következménye, így másnap, akarom mondani aznap reggel későn és fáradtan kelő MKK-sokkal találkozhatott volna egy arra járó idegen. Ennek ellenére volt pár ember, akik „aki éjjel legény, legyen nappal is az” felkiáltással részt vettek az addig minden reggel megtartott zsolozsmázáson.

Ezt követően a pakoláson volt a főhangsúly. Előkerültek az ágy mögül az egész tábor alatt nem talált zoknik, visszacserélődtek a mobiltöltők, és a hozott bögrék is bepréselődtek a kapott tábori pólók mellé.

Majd jött az egész tábor csúcspontja, a vasárnapi szentmise, melyet a korábbi egyetemi lelkész, a vatikáni rádió munkatársa, Vértesaljai László SJ mutatott be. Beszélt arról, miért lett pap, milyen volt a gyermekkor, és hogy miért fontos, hogy Istennel közösen csináljuk a dolgokat.

Jómagam ministráltam a szentmisén, amely mindig jó, de most a szokottnál is nagyobb kegyelemben volt részem. A tábori különleges oltárkialakítás miatt (egy kicsiny asztal volt csupán) sokkal közelebb voltam az átváltozás csodájához, mint azelőtt bármikor, tulajdonképpen nálam közelebb már csak egy pap lehetett hozzá, akinek a kezé-

ben történik a csoda. Ez ott és akkor annyira megérintett, hogy azt szavakban nehéz kifejezni – az így keletkezett öröm ráadásul még napokig bennem volt.

A szentmisén azután történt egy érdekesség is. László atya megkért minket ministránsokat, hogy számoljuk meg, hányan akarnak áldozni. 97-en. Ezután leszámolta az ostyákat, és kiderült, kevesebb van a kelleténél, mindössze 93 darab van. Nagyon nem számolhatta el, hiszen a már bőven bontott 100-as zacskóban aligha volt sokkal több. „Uram, szaporíts” – hangzott el ekkor a kérése. (Aznap amúgy pont a kenyérszaporítás volt a napi evangélium.) Hogy elszámoltuk-e vagy sem, azt mindenki döntse el maga, de az tény: a végén több, mint 20 szentostya maradt...

A misét gyors (de tényleg gyors) ebéd követte, mert sietnünk kellett a vonathoz. Szorgos kocsisok elvitték csomagjainkat Révfülöp vasútállomására, de nekünk lábbusszal kellett megtenni a távot. A hazaút vidám, élménykibeszélős volt, miközben rádöbrentünk, hány régi közis van, akit még nem volt addig ismerősünk a Facebookon. A déliben aztán egy nagy elkésződös kör vetett véget véglegesen is a tábornak. És, bár vissza kellett térnünk a munka és a nyári szünet világába, a tábor okozta élmények miatt még napokig vidáman kelt valamennyi táborlakó közis.

Interjú Péhm Julcsival

Nekünk

Léta Jolán (levendula)

Immáron többéves hagyomány, hogy az egyetem tanévnyitó számában interjút készítünk az adott év közvezetőjével. Idén nyáron Péhm Julcsit választottátok az MKK élére. A vele készült interjút olvashatjátok.

Szeretnék megkérni, hogy mesélj egy kicsit magadról. Honnan jössz, ki vagy?

Egy osztrák határ közelében lévő faluból származom, talán innen is jön, hogy nagyon szeretek a szabadban lenni, sokat sétálni, kirándulni, sportolni a természetben. Alapvetően katolikus közegben nőttem fel, a szüleimtől, illetve keresztszüleimtől sok alapot kaptam a hitben. Van 5 fiatalabb testvérem, így egy elég nyüzsgő családból érkezem. Már a gimnáziumban érdekelték az idegen nyelvek, az alkotás, kreatívkodás, fotózás. A germanisztika alapszakot már elvégeztem és most fordító-tolmács mesterszakon okosodom. Az egyetem mellett többek között az MKK tölti ki a legtöbb időmet, sok barátot szereztem, és szívesen veszek részt a közösségi életben.

Az MKK-n belül melyik csoportba jársz?

A Levendulába (legjobb csoport :))! Nagyon szuper csapat, tele értékes emberekkel, lelkes és lendületes légkörben! Hihetetlen hálás vagyok az itt

kötött ismeretségekért, barátságokért! Tudunk mély beszélgetéseket is folytatni, de a folyamatos viccelődés és jókedv sem áll messze tőlünk! :) Örülök, hogy ide tartozhatom!

Hogy kerültél kapcsolatba az MKK-val? Hol hallottál rólunk?

A HEGY Gólyatáborba az utolsó előtti pillanatban jelentkeztem. Egy kicsit “miért is ne?” alapon. A közösek bemutatásán hallottam az MKK-ról először. Végül egyik jelenlegi csoporttársam győzött meg a csatlakozásra azzal a fontos szemponttal, hogy itt vannak bálók. Erre nem lehetett nemet mondani.

A tavalyi évben milyen pozíciód volt a közeben? Milyen feladatokkal segítetted korábban a közösség munkáját?

Az egyik közvezető-helyettes voltam. Mikor Angi felkért, nagyon meglepődtem, nem számítottam rá. Azonban év közben élveztem a közös munkát, a megbeszéléseket és a tervezést - minden nem várt helyzet és vargabetű ellenére is! :)

Milyen feladatokkal segítetted korábban a közösség munkáját?

Gólyaként az egyik vezetőségi hétvégén szakácsként segítettem, talán itt indult el a lavina! ;) A második MKK-s évemben “közikonyhásnéni” voltam, segítettem a kiscsoportokat a beszerzésben, a bevásárlólista elkészítésében az agapékhöz. A közösségi alkalom utáni elpakolásban, mosogatásban, rendrakásban is közreműködtem. Élveztem, mert kicsit minden csoportot meg tudtam ismerni a sajátomon kívül, jó volt látni a közisokszínűségét (szó szerint ;))!

Rólunk

Milyennek látod most az MKK-t?

A karantén nehéz helyzet elé állított minket, a személyes találkozás hiánya volt a legnehezebb. Ennek ellenére meg tudtuk tartani a köziket online formában, és a kiscsoportok tagjai is kapcsolatban maradtak egymással, ez is mutatja, hogy az igény és a lelkesedés megmaradt a közösségi alkalmakra. Ebben a félévben jelenléti közire készülünk - persze az aktuális helyzet figyelembevételével, és ahhoz igazodva. Azt hiszem, a személyes, élő kapcsolatok lehetősége felértékelődött, úgy látom, mindenki szeretne már "visszatérni". Emellett azt vettem észre, hogy a lelkeségi események is nagyobb hangsúlyt kaptak a lezárások alatt, örülök, hogy ezekre is nagy az igény.

Hogyan készülsz a közívetésére?

Tulajdonképpen a megválasztás óta készülök, már azután elindult az ötletelés, szervezkedés. A helyetteseimmel és a felelősökkel is beszélek rendszeresen, no meg elsősorban a Fentiek segítségét kérem mindig!

Emellett örülök, hogy a nyári közis programokon is sok emberrel megismerkedhettem, szerintem ez is fontos, így már sok helyről (immár remek új ismerősöktől) kapok visszajelzést!

Milyen elképzelésed van a jövővel kapcsolatban?

Az utóbbi években jelentős létszámnövekedés történt az MKK-ban, aminek nagyon örvendek, azonban kihívást is jelent. Egyrészt fontosnak tartom, hogy a kiscsoportok tagjai megismerjék egymást, rendszeren összerázódjanak, és igazi kis családként működjenek. Másrészt szerintem az MKK egyik lényege az, hogy egy közösséget, egy egységet alkotunk, így fontos az is, hogy a csoportok egymást is megismerjék, a saját csoporton kívüli MKK-sokkal is megismerkedjenek. Ezt a "nagy közis" élményt tapasztalhattuk például már a közitáborban is. Ezért is bátorítok mindenkit, hogy csatlakozzon valamelyik munkacsoporthoz, mert ezekbe több csoportból is érkeznek tagok, ezáltal egy nagyszerű lehetőség másokat is megismerni. Másrészt érdemes eljárni a közis eseményekre is, mert sokat adnak, és jóbarátokra találhat az ember a többi csoportból is. Szintén lényeges eleme az MKK-nak a lelkeség, amiről már ejtettem pár

szót. Szeretném, ha ez a vonal folytatódna, mert látok rá igényt, és az MKK egyik "oszlopának" tartom.

Mi vagy mik azok a célok, amiket mindenképp el szeretnél érni az elkövetkezendő egy évben?

Mostanában lépésről lépésre haladok, igyekszem abban jól jelen lenni, amit éppen csinállok. Most a NEK programjain veszünk részt, majd az első közik is beindulnak. Szeretném, hogy jól sikerüljenek a közösségi alkalmak, és minél tovább élőben lehessen ezeket tartani.. András atyával is átnéztük, hogy idén milyen fontos programok lesznek. Ráadásul idén ünnepeljük az MKK 30 éves jubileumát, ami egy nagyon szép ünnep lesz, ezt is tervezetjük már.

Nagyon örülnék annak, ha sikerülne több embert is bevonni a munkacsoportokba, az ötletelésbe és lelkes szervezésbe. Nem utolsósorban pedig az is motivál, hogy aki az MKK-ba jön, nyitott közegre leljen, és így a helyét is megtalálja!

A közösségben vannak nyitottabb és zártabb csoportok is. Hogyan lehetne szerinted a zártabb csoportokat nyitottabbá tenni vagy kell-e nyitottabbá tenni?

Erről talán egy kicsit már beszéltünk is az előbb. Szerintem nagyon fontos az egyensúly a csoport működésében és a nagyköziben való részvétel között. Mindkettőben meg lehet és érdemes találni a saját helyünket, illetve kisebb feladatokat is vállalhatnak a közitagok. Persze, ezt kedvet adó módon szeretnénk elérni. Példamutató lehet a csoportvezetők hozzáállása is, hogy ők mennyire vesznek részt nagy MKK-s programokon. Igyekszünk bevonni mindenkit, aki jelentkezik valamilyen feladatra, illetve gyakran mi keresünk meg embereket. Nagyon jó, hogy vannak szervezett programok, de örülök a önszerveződő, egyénileg összehozott eseményeknek is. Számítunk mindenkire, akinek van valamilyen ötlete, és szívesen bedobná a közösbe.

A közösségünknek – az alapítók egy rendezvényen elmondott szavai alapján - három alappillére van: hit, közösség és szolgálat. Mit gondolsz ezekről, szerinted hogyan jelennek meg az MKK-ban?

Huh, ezzel a három szóval jól meg is ragadták lé-

nyeget, és milyen érdekes, hogy bár közvetetten, de már mindegyik szóba került. Minket az köt össze, hogy hívő fiatalokként gyűlünk össze, ez ad egy pluszt, ami miatt nem csak egy baráti társaság vagyunk. A lelkeség mellett a közösségi élmények is valóban sokat számítanak, ezekből látszik hogy nem egy tétlen, savanyú társaság a miénk, hanem tele lelkesedéssel és örömmel! ;) . A szolgálatról se feledkezzünk meg: bár időnként áldozattal, fáradtsággal jár, de örömet is ad, ha valaki a közösségért tesz valamit. Fontos az egyensúly, hiszen olyan jó, hogy egyszer én adok, másszor más; hogy számíthatunk egymásra. Összességében a három alappillér egymás nélkül nem lenne ugyanaz. Valami hiányozna.

Személyesen hogyan élted meg a járványt? Hogyan vészelté át szerinted az MKK a pandémiás helyzetet?

Nekem hullámzóan telt a járványidőszak. Nagy törés volt a szociális élet leállása, csak otthon voltam 0-24-ben, és online tartottam a kapcsolatot a többiekkel. Ez egy nagy mélypont volt számomra, de azt hiszem mások is hasonlóan éreztek, hiszen nem ezt szoktuk meg. Azonban az első hullám végén jól jöttem ki belőle, mert közben sokat tanultam magamról, fejlődött az önismeretem. A családommal is több időt töltöttem együtt, még bennük is volt sok új, amit felfedeztem. Ez a kis megállás, lelassulás adott időt nekem arra, hogy átgondoljam hol tartok, merre szeretnék továbbhaladni. Azt is könnyebb volt látnom, hogy miben kell változnom és fejlődőm. Az MKK-nak is nehéz volt a hirtelen jövő első hullám, viszont a csoportok tartották a kapcsolatot és egymás között az alkalmakat. A második hullámra tavaly már felkészültebbek voltunk technikailag, és úgy gondolom, a körülményekhez képest élvezhető volt az online közi, de már az is sokat számított, hogy ősszel még 9 közi élőben volt. A távolság ellenére sikerült sok csoporttársamat jobban megismerni, érdekesek voltak a téma megbeszélések, a többiek gondolatai, észrevételei. Szerencsés voltam, mert a második lezáráskor maradhattam a kollégiumban elég sokáig, és ott voltunk néhányan társnak. :) Ami szintén sokat jelentett, hogy akkor a szerda reggeli miséken még lehetett találkozni azért közisekkel

is!

Sőt - és talán mások is így éreztek - nekem erőt adott az, hogy ott lehattunk egymásnak és együtt kitartottunk. Talán könnyebb is volt magunkat rávenni, hogy leüljünk a gép elé, hogy tudtuk, most ez az egy lehetőség van találkozni. A következő évet nehéz megjósolni, mindenesetre már megvan a technikai háttér az esetleges online áttérésre, de amíg lehet, szeretnénk hagyományos keretek között megtartani.

Hogyan élted meg a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust? Szerinted milyen hatása volt az MKK életére?

Talán a legjobban úgy tudom kifejezni, hogy rendkívüli hatással volt rám az egész! Hozzá tartozik viszont, hogy sokáig nem igazán foglalkoztam a NEK-kel, kicsit érdekelt, de nem voltam annyira lelkes!

Aztán ahogy közeledett a kezdete, a lelkesedésem is megjött! Bár az egyetemkezdes miatt önkénteskedni és résztvenni is inkább a hét vége felé tudtam, nagyon jó volt megélni, hogy milyen sokan vagyunk egy hitben, közösségben! Különösen kedves emlékként marad meg számomra a Forráspont, ahol rengeteg fiatal összegyűlt, és volt egy nagy dinamikája, és egyben nyugalma is annak az estének... (gondolok itt az Ákos-koncertre, majd tanúságtételekre és szentségimádásra)!! Szombaton a családi napba is belekóstoltam a Margitszigeten, jó volt az az otthonos légkör, ami ott kialakult, de ami talán a hétvége egyik csúcspontja volt nekem, az a fáklyás körmenet! Nehezen tudom leírni, milyen volt, de az biztos, hogy életre szóló tapasztalat! Másnap pedig a zárómisével zárult a hét, és hát gondolom, ahogy a legtöbbszörnek, nekem is maradandó élmény volt a pápát élőben is látni néhány méterről! :) Sokan voltunk ott, a többi programon és az önkéntesek között is az MKK-ból, aminek nagyon örültem!

Szerintem azon a héten különösen is érezhető volt, hogy részei vagyunk egy nagyobb közösségnek, az Egyháznak! Úgy érzem, nekünk köziseknek is megerősítőek voltak azok a napok, mondtam is az első közin, hogy milyen szerencsések vagyunk, hogy ilyen héttel kezdhettük a félévet!! :)

Egy tölgy mítosza

Botos Ferenc

ősöreg tölgy, te őrt állasz fenyegető klímaváltozás
és terjeszkedő kőbánya szorításában
rostjaidon még diluviális üzenetek futnak az idők
mélyéből
bogarakat és madarakat dajkáló banyafa ágaidon
zöld vértől lüktető lombkorona: egyelőre megküzd
Káljuga korunk felgyűlő mocskával...

ősöreg tölgy
terebély lombján suhan
angyalszárny idő
pókfonál köt még
hulló levelet ághoz
végső haladék

/ Tardosi tölgy, Gerecse/

VICCEK

- Miért nem végezte el Kukorica Jancsi a 8
általánost?
- ???
- Mert lemorzsolódott.

*

- Hová viszik a beteg nyulat?
- A nyúlambulam-ciára.

*

Hajnali kettőkor verik az öreg székelő ablakát.
- Ki az? - kérdi álmosan.
- Én vagyok az Áron bácsi, a Gergő, a szomszéd
legény! Van magának itthon tintája?
- Nincsen fiam - válaszolja, majd megint elalszik.
Húsz perc múlva megint verik az ablakot...
- Ki az? - hangzik a kérdés megint.
- Én vagyok Áron bácsi, a Gergő, hoztam magának
tintát...

*

A tücsök egy bulit szervez, és meghív minden
bogarat. El is jönnek a bogarak sorban, a katica, a
sáska, a hőscincér... az est végére már csak a
százlábú hiányzik.

Véget is ér a buli, mindenki indulna haza, amikor
nyílik az ajtó, belép a százlábú, és dühösen
mondja:
- Ki írta ki az ajtó elé, hogy lábat törölni kötelező?

*

- Melyik a legősibb állat a világon?
- ???
- A pingvin, mert az még fekete-fehér.

*

- Mi a legbiztosabb módszer a tejtartósításra?
- ???
- Benne kell hagyni a tehénben.

*

Két katica beszélget:
- Átmentél a vizsgán?
- Persze, és te?
- Én is, hét ponttal.

*

- Mit csinál a kaméleon a kályhában?
- Beleolvad a környezetébe...

A viccek gyűjtését köszönjük Varga Balázsnak (tejszín)!

Színbejelentés

Kultúra

(Hernády Balázs, :))

Az egyik újonc csoport a végső szavazáson 10 szín közül szavazhatta meg, mi legyen a csoportjuk színe. Vezetőik a nagy bejelentésre írtak egy verset, amelybe elrejtették mind ezt a 10 színt, és azt mondták, hogy az utolsó szín lesz a csoportszín. Te megtalálod, melyik színek közül választhattak a gólyák?

Egyik bóklászásom alkalmából

Tapasztalatokat gyűjtök a nagyvilágból.

Völgyeket járok, hegyeket hágok,

S érzem, mindig van illat, mit megtalálok.

A madarak is csiripelnek, üdvözl egy veréb engem,

Majd tovaszál, s én pedig neki indulok a hegynek.

Sétálok felfelé s látom:

Itt egy kapu csinos, s jól megbámulom.

Koli van benne vagy szálló?

Hirtelen laza cucuban fut el mellettem egy csávó.

Mindegy is.. ahogy megyek feljebb, csak lesem

Nincs sok búza s virág a Kékesen,

Csak a futó ember, kenyeret szelve,

Ki, mint kiderült, kutyabarát, szinte teljesen.

Odaszól nekik negédesen: „Rosszul szabod, zavar engem!”

Mire ő: „Kit érdekel, ha éhes az ember?!”

(A helyes megfejtéseket a következő lapszámban jelenítjük majd meg)

Játék

A 100 egy kerek szám. A bibliában is számos helyen szerepel. A feladat: gyűjtsél össze minél több igehelyet a Szentírásból, ahol ez a szám szerepel, és küld el az egyetem.ujtag@gmail.com e-mailcímrre november 25-ig! A legtöbb találattal rendelkezők turo rudikat nyernek!

A 98. szám emoji feladványának helyes megfejtése: 1. A csodás halfogás (Jn 21, 1-14); 2. „Éhes voltam, és ennem adtatok ...” (Mt 25, 31-46) 3. „Te Péter vagy ...” (Mt 16, 13-20) 4. A tanítványok pünkösdi beszéde, amit mindenki a saját nyelvén hallott (ApCsel 2, 1-12) 5. A napba öltözött asszony (Jel 12, 1-6).

Teljesen hibátlan megoldást küldött be: Csikota Balázs.

A 99. szám emoji feladványának helyes megfejtése: 1. Jeruzsálem; 2. Kafarnaum 3. „Róma 4. A Betlehem 5. Babel

Teljesen hibátlan megoldást küldött be: Csikota Balázs.

Testvérek, Isten irgalmára kérlek benneteket: Adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul. Ez legyen szellemi hódolatotok. . (Róm 12,1)

Kultúra

100 SZÓVAL AZ MKK-ról

Az Egyetemes szerkesztősége pályázatot hirdet

„100 szóval az MKK-ról”

címmel

minden aktív közis részére.

Milyen érzés az MKK-ba járni? Mit adott neked? Írd meg **pon-**
tosan 100 szóban, és küld el az **egyetemes.ujzag@gmail.com**
e-mail címre **november 25-ig**! A legjobb műveket a honlapon
és az újságban is megjelentetjük, a győztes jutalma pedig
édesség és dicsőség lesz!

100 → 100

**Képes
beszámoló**

impreszum**IMPRESSZUM**

Felelős kiadó: **Héray András** egyetemi lelkész. Szerkesztők, tördelők: **Bojtos Tamás Antal, Léta Jolán, Mócsy Miklós, Nagy Bence**

Nyomdai munka: **Koncz Viktor**, Másoló Futár Kft. 1095 Bp. Soroksári út 48. www.masolofutar.hu

Köszönjük Berezvai Viktor, Bojtos Tamás Antal, Botos Ferenc, Csörgő Bori, Fülöp Gellért, Héray András, Hernády Balázs, Kovács Bogi, Léta Jolán, egy levendula, Mendlik András, Mócsy Miklós, Nagy Bence, Pákozdi István, Péhm Julianna, Selmei Réci, Sinka Domonkos, Szikora Luca, Varga Balázs, Varga Géza, Tábi Kata és Zsebényi Bence cikkeit, írásait!

Szeretettel várjuk írásaitokat, valamint azokat az írásokat, amiket ti ajánlotok! A következő szám lapzártája 2021. november 25-én lesz.

Az újság e-mail címe: egyetemes.ujzag@gmail.com

A címlapkép a közis kiránduláson készült.

A Lelkészség címe: 1117. Budapest, Magyar tudósok krt. 1., egylelkbp@gmail.com, www.egylelk.com

Honlapunkon a korábbi Egyetemes újságok számai is megtalálhatóak.

Minden kedves olvasónknak sikeres félévet kívánunk!

